

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2026/5

Lelkészbeiktatás

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Gyülekezetünk elmúlt két évét nagyban meghatározták a személyi változások. 2024-ben a Püski házaspár nyugdíjba vonulásával két lelkészi állás várt betöltésre, ezzel egy hosszabb átmeneti időszak vette kezdetét a gyülekezetben. 2026. április 18-án Bertha Zoltán ünnepélyes beiktatásával a folyamat a végéhez ért. Hálát adunk Istennek nemcsak az ünnepi istentisztelet szép alkalmáért, hanem Isten gondviselő szeretetéért is, amellyel hordozta a Nagyerdei Gyülekezetet az elmúlt években.

A lelkészbeiktató istentiszteletet a Csillag vagy c. ének nyitotta, melyet az Első lépés zenekar vezetett, majd igehirdetésében

dr. Fekete Károly püspök úr Krisztusban való örömré és Jézus szelídségére bátorított a Fil 4,4-5 alapján. Hadházi Tamás esperes beiktató szolgálatát követően palástos lelkészek köszöntötték egy-egy igével a beiktatott lelkészt. Bertha Zoltán igehirdetését, valamint a nyilvános presbiteri gyűlésen elhangzott köszöntések egyikét, Szilágyi János egyházmegyei főgondnok szavait ezúton közöljük. Az istentisztelet teljes egészében megtekinthető egyházközségünk YouTube-csatornáján.

Isten áldja meg Bertha Zoltán lelképásztorunk szolgálatát közöttünk, s legyen őriző pástora neki és családjának! (*A szerk.*)

„...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.”

Róm 8,28

Szeretett Testvérek!

Néha nehéz azt érezni, hogy minden rendben van. Mert létezhet ugyanabban a gondolatban a veszteség és mégis a győzelem, a halál, de az örök élet is. „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” Ezzel nem egymást nyugtatjuk, hanem Isten nyugtat bennünket.

Égész életemben mindig ezt tapasztaltam. Istennek hála, nem kellett óriási válságokat, tragédiákat megélnem a legszűkebb környezetemben. Ha voltak is fájdalmak, akkor is az ő tenyerében voltam és javamra fordított mindent. Ő építette az életemet jó és rossz események után is.

Hogy mennyi csoda kísért, felsorolni sem tudom, amelyek a lelkészségemhez vezettek. Ha nem éppen akkor indul el a Kisrefi első osztálya, amikor én leszek iskolás, akkor kimarad a református általános iskola az életemből. Ha nem éppen abban az időben kapja vissza a Dóczyt az egyház, akkor nem oda járok gimnáziumba. Ha nem akkor éri nagy öröm, gyermekáldás az elődömet itt, a nagyerdei beosztott lelkészi státuszban, amikor éppen a segédlelkészi év alatt szolgálati helyet kellett keresnem, akkor nem kerülök ide beosztott lelkésznek. A teológiára vezető régi álom

megvalósulásához is rendkívül sok körülmény együttállása kellett, hogy aztán iskolalelkész legyek. És újabb, sok, általam nem is ismert és rajtam kívül álló fordulat, hogy ma itt állhassak.

Isten a tenyerén hordozott egész életemben. De ez nem csak rólam szól. Az Isten a tenyerén hordoz, és mindent a javunkra formál közösen. Abban az áldásban, hogy ma itt, itthon vagyok, egyek vagyunk gyülekezetként.

Azért is lehetek itt, mert voltak ifivezetőim. Volt egészen fiatal férfi lelkészi minta előttem, akinek a példáját látva tudtam igent mondani Isten elhívására. De azért lehettem ifivezetőm, mert volt gyülekezet, ahol ifivezetőre volt szükség. Volt lelkész, aki ilyen modellben gondolkozott, így építette a gyülekezetet. És azért lehettem ifis, mert volt gyülekezet, ahol voltak fiatalok, családok. Majd azért lehettem ifivezető, mert akkor is volt gyülekezet, volt aki felkért, és volt kikhez felkérni. Nem azért vannak gyülekezetek, mert vannak lelkészek. Hanem azért lehetnek lelkészek, mert vannak gyülekezetek.

Így vagyunk mind Isten tenyerében. Nagyerdei gyülekezetként is, erre emlékeztet az

átriumban látható kereszt, abból a mogyoró-fából, amely körül még én is fociztam.

Istenre bízni magunkat nem kényelmes-ség, hanem tudatos döntés. Komoly lelki pró-ba. Mert elengedni, letenni valamit néha ne-hezebb, mint saját erővel próbálkozni.

De Isten ebben is megmutatta, hogyan formál mindent a javamra. Amikor a lel-készválasztás napján hosszú, lázas beteg-ségben prédikáltam, ő megerősített abban, hogy ez nem rólam szól. Minden az ő érde-me. Csak bízom rá magam. És bármikor rá-bízom magam, az nem erőtlentí, hanem ép-pen hogy erőt ad.

És van, amiről le kell mondani ezen az úton. De ő mindent a javamra fordított ebben is. És mindent visszakaptam többszörösen, mint amiről valaha le kellett mondanom az Isten szolgálatában.

Nekem ez a legnagyobb program és vízió. Bízni akkor is, amikor nem természetes. Bíz-ni abban, aki Úr természet felett. Mert akik Is-tent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.

És ha szeretném a minden szót komolyan venni, és megtapasztalni, hogy valóban min-denből épülés lehet, akkor komolyan kell

venni a mondat legfontosabb szavát: szeret-ni Istent. Valódi szeretettel. Őszintén szeretni az ő személyét. Tudva, ha én gyenge vagyok is, ő előbb szeretett. És utóbb is szeret, ami-kor én kevésbé tudok. És ő tart meg, ő segít, ő fordít a javamra mindent. Mert szeret, hogy-ne szeretném én is őt.

Azt pedig tudjuk – s erre emlékeztetni kell magunkat –, hogy akik Istent szeretik, azok-nak minden javukra szolgál. Ámen.

Bertha Zoltán, lelkipásztor

Szeretett gyülekezet, kedves Nagytiszteletű Úr!

Egy éve, hogy a Nagyerdei Gyülekezet új lelkipásztort iktatott be, Németh Áron nagytiszteletű úr személyében. Most újra itt vagyunk, hogy a gyülekezet második lelkipásztorára is Isten áldását kérjük.

Kedves Nagytiszteletű úr! Az ember útja sokszor komoly vargabetűkkel vezet a céljához. Esetedben inkább azt mondhatjuk, hogy életed eddigi szakasza egy ívet rajzolt: a Nagyerdei Gyülekezetből indultál, itt kereszteltet meg, itt konfirmáltál, itt lettél ifis és ifivezető, majd a teológia után beosztott lelkésze a gyülekezetnek. Néhány év kitérő után (a Dóczy Gimnáziumban vezető lelkész-tanárként szolgáltál, mely feladat minden bizonnyal komoly tapasztalatokat adott Neked), ma hivatalosan is a gyülekezet beiktatott lelkipásztora lettél.

Én úgy ismertelek meg, hogy az érettségi után még visszajártál focizni a Dóczyba, ahol néhányszor együtt játszottunk, néha egymás ellen, néha egy csapatban. Egy közös barátunk azt szokta mondani, hogy egy ember igazi jellemét leginkább a játék során lehet meglátni, mert olyankor nem visel álarcot, nem akar megfelelni a környezetnek, csak a foci-ra figyel. Ez valóban így lehet, mert ilyenkor mindig önfeledtebbnek látszotál, mint egyébként. A vidám természeted ekkor sem tűnt el,

de a játékot is komolyan vetted. Jó csapatjátékos voltál, de ha kellett, csatárként törtél a kapura. Könnyed voltál, ugyanakkor gólerős játékos. Mindig jó volt veled egy csapatban játszani, mert nagyobb eséllyel nyert a csapat veled, mint nélküled.

Ezek a tulajdonságok egy gyülekezet életében is jól jönnek. A vidámság vonzó a gyülekezet tagjai számára, könnyebb így megszólítani bárkit is. Viszont jó, ha komolyan vesszük mindazt, amit teszünk, hiszen Isten ügye komoly jelenlétet, odaszánást igényel. A gyülekezeti élet csapatjáték, hiszen egyedül nem lehet gyülekezetet építeni, nem lehet feladatokat megoldani, de olykor kellenek csatárok (vezetők), akik felvállalják a feladatokkal járó felelősséget, erős bennük a kezdeményező-készség. Ugyanakkor jó, ha könnyeden, magától értetődő természetességgel, de alázattal végzik a szolgálatukat.

Én ilyennek látlak, és biztos vagyok benne, hogy a gyülekezet, mint egy csapat, veled hatékonyabban tudja Isten útján járva feladatait ellátni, mint nélküled.

Egy mindkettőnk által kedvelt igével szeretném kívánni, hogy Isten áldása kísérjen a gyülekezettel együtt bejárt utadon, legyen áldás szolgálataidon, családotodon, és legyen áldás a Nagyerdei Gyülekezeten: „...nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené”. (Róm 9,16)

Szilágyi János, egyházmegyei főgondnok

Gyülekezeti kirándulás

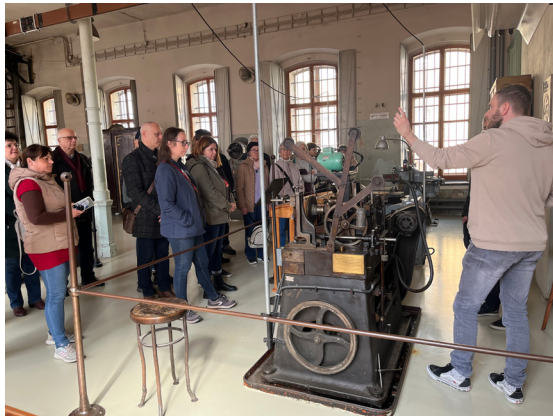
„Gyönyörű mind, amit az Isten formált, csodaszép minden, mit keze alkotott...” Ez az ének motoszkált bennem a felvidéki bányavárosokba tett gyülekezeti kirándulás egész ideje alatt. Jó volt kicsit kiszabadulni a választás előtti napok nyomasztó hangzavarából, és fellélegezni, arra eszmélni, hogy folyton dúdolgatok magamban, mert tele vagyok örömmel.

Korábban számos gyülekezeti kiránduláson voltunk már, de most egy hosszabb kihagyás után csatlakoztunk ismét a csapathoz. Korábbi élményeinkből kiindulva nagy várakozással készülődtünk az utazásra, amit az is fokozott, hogy az úti cél – a felvidéki bányavárosok – régóta szerepelt már a bakancslistánkon. Arra is emlékeztem, hogy a testvérekkel kirándulni különleges élmény.

Biztos voltam benne, hogy szép lesz, de hogy ennyire...

Már az induláskor, amikor lelkipásztorunk áldással bocsátott útra minket, felbuzsárgított bennem az érzés: „kezdődik...” A tavasz a legszebb arcát mutatta, gyönyörű napsütésben röttük a kilométereket a virágba borult domboldalok közt Zólyom felé, ahol a szállásunk volt. Az odaúton Rimaszombat és Körmöcbánya szépségeivel, rejtelmével ismerkedtünk, a második napon a Világörökség listán szereplő Selmecebánya, illetve a közeli Szentantali településen lévő Koháry-Coburg kastély titkait fedeztük fel, míg utolsó napra maradt Besztercebánya.

Hála érte, hogy volt néhány vállalkozó útitárs, aki gazdag tudását megosztotta mindnyájunkkal. Így hallottunk többek között Rimaszombat híres szülöttéről, Körmöcbánya századokkal ezelőtt élt lakóiról – a 36 „ringburger” családról – és kincseiről, a világhíres pénzverdéről. Nem tudtam túltenni magam azon, hogy ennyi izgalmas látnivaló van szinte karnyújtásnyira Debrecentől, amikről nem tudtam, amiket nem láttam. Pedig még két nap hátra volt. Micsoda két nap! Rögtön elsőként láttuk Szentantiban a Koháry kastélyt az antik műkincsekkel, és megismerhetjük a Koháryak történetét. Selmecebánya élményeit pedig meg sem próbálom leírni, ezt

A körmöcbányai pénzmúzeumban

személyesen kell megtapasztalni. Az ismeretők írják róla, hogy az egykori Magyar Királyság egyik legjelentősebb bányavárosa. Leírva ezt a mondatot olyan prózainak tűnik a valósághoz képest. A város szépsége, különlegessége, bája lenyűgözi az embert – és ezek még csak a „kövek”. A hozzá fűződő történeteket, amiket kedves útitársaink megosztottak velünk, vég nélkül tudnám hallgatni: hogy hajdan a csúszós, meredek utcák miatt télen napokra megállt az élet, vagy hogy hogyan kakaskodtak egykor a diákok és az iparos legények. Besztercebánya, utunk utolsó állomása az előző napokhoz méltóan búcsúztatta csapatunkat, és bővölt el ódon épületeivel, múzeumi kincseivel és töretlen tavaszi napsütéssel.

Az ének folytatásával zárom az élménybeszámolót: „...Csodaszép minden, mit keze alkotott. Ragyogó színt, rügyező lombnak pompát, Meredek bérceknél formát Ő adott. Hála, köszönet a sok-sok jóért...”

Győriné Tóth Edit

Kirándulók a szentantali kastélyban

Imádság éve – A zene mint imádság

Az ima célja sokféle lehet. A kapcsolatteremtéstől a hálaadó, magasztaló, dicsőítő, bűnbánó imákon keresztül a másokért való közbenjárásig széles paletta tárul elénk. Imáink lehetnek csendesen vagy hangosan, egyénileg vagy közösségben, szabadon vagy kötötten elmondottak, nem ez számít, hanem az, hogy Istenhez próbálunk kapcsolódni, és tárgytól függetlenül nyugalmat keresünk Őbenne. A legkülönbözőbb helyzetekben szoktunk szólni az Úrhoz. Gyakran csak elmormolunk egy-egy gyors fohászt, ezek is ugyanúgy fontosak, ám a mély imádsághoz nyugalom kell és belső elcsendesedés. Különbözőek vagyunk, mindannyian más-más módon lépünk be ebbe a belső szobába. Lehet, hogy a természetben sétálva gondolkodunk el, vagy éppen egy nagy tömeg zsvijában nézünk magunkba, de lehet, hogy csak egy csendes hely meghitt nyugalomra van szükségünk. Sokak számára a zene is egy ilyen kapu a belső szobába. Segít elcsendesedni, önmagunkra figyelni, és meditatív, nyugodt állapotba kerülni. Ám a zene nemcsak egy bejárat lehet, hanem ima is. Azt is lehet egyénileg végezni vagy közösségben, szabadon vagy liturgiához kötötten. A célja, az Istenre való figyelésen kívül, ugyanúgy ezerféle lehet. Az elcsendesedés, a nyugalom keresése, a dicsőítés, a magasztalás, a bűnvallás, a hálaadás ugyanúgy tárgya a zenéinknek, mint az imáinknak. A zene is lehet ima.

A zene mindig is megkerülhetetlen része volt az életnek. Zenész családban felnőve, hamar megtanultam hangszeren játszani, és átélni a zene örömét. A zene rengeteg élethelyzetben ott van velünk, hangulatunktól és cselekvésunktől függően. Az utcán sétálva, a buszon, egy koncerten, a konyhában főzés közben, egy istentiszteleten, egy családi összejövetelen. Ez egy kifejezőeszköz, amely Isten ajándéka, ami akkor is ott van, amikor már nincsenek szavak. Megjeleníthetünk érzéseket, hangulatokat, képeket. Intenzívebben kifejezhetjük az érzelmeket, a mélységtől a

magasságig, a letargiától az eufóriáig. A zenélés is sokféle célból történhet: unaloműzés, kikapcsolódás, mások szórakoztatása, vagy imádság.

Számomra a zene, a zenélés sokszor ima. Itt is megjelenik az ima egyéni, illetve közösségi formája. Az ember az egyéni imádságaiban tud a legőszintébben, legszemélyesebben Istenhez fordulni, ekkor fogalmazzuk meg legbátrabban saját vágyainkat, félelmeinket. Egyéni zenéléseim segítenek elcsendesedni, megtorpanni a rohanó gondolatok és cselekedetek közepette. A zenélés leállít, mert nem lehet úgy végezni, hogy nem vagyunk fejben száz százalékban ott, ahogy imádkozni sem lehet úgy, hogy nem vagyunk teljesen jelen lélekben. Megálljt parancsol, elvonja a figyelmet a külső, zavaró tényezőkről, és így tudok a belső szobámba nézni, bemenni, és Istenre hangolódni, vele kapcsolatot keresni. És ebben a zene-imában elé vihetem kétségeimet, örömeimet, sikereimet, kudarcaimat. A zenében és azon keresztül Istenben nyugalmat lelhetek, és ezenfelül segít kifejezni érzéseimet, kiadni feszültségeimet, szomorúságaimat, vagy még felszabadultabban átélni örömeimet. A közösségi zenélés semmihez sem fogható. Az együttjátszás öröme, és a tudat, hogy mindannyian egy ok miatt tesszük, mégpedig Isten dicsőítéséért, felemelő és felszabadító érzés. És a legszebb a zenében mint imaformában, hogy nemcsak a zenéhez értők privilégiuma, hanem bárkinek lehet ima a zene. Istent dicsőítjük mind a zenehallgatással (mint például Bach és Händel oratóriumai, Haydn miséi vagy Mozart Requieme), mind pedig az istentiszteleten való énekléssel. És ezek ugyanúgy, mint hagyományos imáink, segítenek elcsendesedni, saját érzéseinket kifejezni, túllendülni nehézségeinken, átélni örömeinket, és ami a legfontosabb, Istenhez kapcsolódni. A zene művelése és befogadása csoda, Isten ajándéka!

Fazakas Bálint

Alkalmaink

Mennybemeneteli istentisztelet: május 14. (csütörtök) 18 óra

Úrvacsorai előkészítők: május 21–22. (csütörtök–péntek) 18 óra

Fiatalok konfirmációja: május 23. (szombat) 18 óra

Pünkösdvasárnap: úrvacsorás istentisztelet fél 9-kor és fél 11-kor

Pünkösdhétfő: istentisztelet fél 11-kor

Összetartozásunk napja: június 14. egy délelőtti istentisztelet két részletben,
utána – jelentkezés alapján – közös ebéd

Vakációs gyermekhét: június 29. – július 3. (hétfő–péntek)

Isten áldását kívánjuk Szabó Pál és családja életére, akit 2026. április 25-én iktattak be a szikszói gyülekezet lelkipásztorának.

Rokonlélek zenekar koncertje

refnagyerdo.hu

PÜNKÖSDI CSALÁDI

délután

Hétfő
Május 25.

15:00-19:00

Helyszín: Nagyerdei gyülekezet udvara
Bolyai utca 25., bejárat a Mikszáth u. felől

INGYENES gyermekprogramok:

15:30 Buborékshow **17:00** Bábelőadás

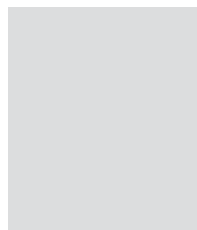
ugrálóvár, kézműves foglalkozás, arcfestés és sok minden más

17:00 "Szólj be a papnak!" - beszélgetés a gyermeknevelésről

18:00 Tombola – értékes nyereményekkel

A programok alatt büfé üzemel.

SZÓLJ
BE
A
PAPNAK

Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség

4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor

Nagyerdei Református Egyházközség

Számlaszám: 11738008-20012917

Nyomda: Litográfia

Készült: 1200 péld.

34. évfolyam 5. szám

www.refnagyerdo.hu

DEBRECEN

